

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Grzegorz Skrodzki
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora Anny Giedrys

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2022 r.

sprawy :

D. T. s. D. oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. a art. 275 k.k. w zb. z art. 276 k.k.

z powodu apelacji obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 9 grudnia 2021 r. sygn. akt III K 59/21

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 880 zł. tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 61/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 59/21.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>- art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia , który miał wpływy na jego treść.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Ich analiza wskazuje, że podniesione w nich zarzuty w zasadniczej części pokrywają się ze sobą, co uzasadnia łączne ustosunkowanie się do stawianych w nich tez i wspierającej je argumentacji.</p> <p>Nie sposób zgodzić się z zarzutami skarżących, jakoby zaskarżone orzeczenie naruszało którykolwiek ze wskazanych przez nich przepisów postępowania karnego i było obarczone błędem w ustaleniach faktycznych.. Przeprowadzona kontrola odwoławcza wyroku nie potwierdziła zasadności zarzutów stawianych w tym zakresie.</p>		

Z części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji z należytą starannością przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób wyczerpujący odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozstrzygnięcia. W szczególności w sposób wnikliwy przeanalizował i właściwie ocenił dowody, które legły u podstaw przypisania sprawstwa i winy oskarżonemu z zakresie przypisanego mu czynu.

Jako całkowicie bezpodstawny należy ocenić podniesiony w apelacjach zarzut, iż Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego, dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się podstaw do stwierdzenia naruszenia sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd Okręgowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności bez kierunkowego (pozytywnego lub negatywnego) nastawienia do sprawy, zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Zarzut obrazy powołanego przepisu jest niezasadny również z tego powodu, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady postępowania karnego. Taki zaś charakter ma powołany w apelacjach przepis art. 4 k.p.k. formułujący zasadę obiektywizmu. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9).

Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia faktyczne na całokształcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej zgodnie z dyspozycją art. 410 k.p.k. i dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. Wniesione przez obrońców apelacje stanowią jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie

skarżący domagają się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

Bezpodstawny jest też podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest wykazanie przez skarżącego nie tylko ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. obrońcy nie wykazali w sposób skuteczny tego rodzaju uchybień natury faktycznej lub logicznej. Nie sposób również dopatrzeć się w dokonanej ocenie materiału dowodowego niezgodności ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Odnosząc się tym miejscu bezpośrednio do zarzutów podniesionych w apelacjach, nie można zgodzić ze stanowiskiem skarżących, że Sąd I instancji dokonał niewłaściwej oceny dowodu z analizy kryminalnej logowań

telefonu oskarżonego do stacji (...) oraz zeznań będącego autorem tejże analizy funkcjonariusza Policji M. Z. (1).

Przede wszystkim błędna jest przyjęta w nich teza jakoby na podstawie tychże dowodów Sąd I instancji przyjął, że oskarżony był w miejscu, w którym doszło do popełnienia przestępstwa tj. w B. przy ul. (...). Takiego celu nie wskazuje zarówno postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku o dopuszczeniu dowodu z przedmiotowej analizy (k. 436) jak również sporządzone sprawozdanie, gdzie wskazuje się jedynie na potrzebę dokonania analizy kryminalnej logowania telefonu oskarżonego w kolejnych stacjach (...), ustalenie połączeń, które wykonywał oraz przedstawienie na mapie lokalizacji tego numeru podczas połączeń (k. 472). Wskazana w nich teza dowodowa nie dotyczyła zatem obecności oskarżonego na miejscu zdarzenia. Okoliczność tę Sąd Okręgowy ustalił na podstawie innych dowodów. Wyniki tej analizy nie potwierdzają obecności oskarżonego na miejscu zdarzenia, ale też jej nie wykluczają. Z treści dokonanej analizy wynika jedynie, że użytkownik numeru abonenckiego (...), a więc oskarżony w dniu 5.02.2021 r. w godzinach 15:00 - 22:30 przebywał na terenie B., a więc miasta gdzie doszło do rozboju (k. 473).

Nie sposób doszukać się takich ustaleń również w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku. Jego treść wskazuje jednoznacznie, że Sąd Okręgowy obecność oskarżonego na miejscu zdarzenia i jego udział w dokonanym rozboju udział ustalił w szczególności w oparciu o protokół zapisu

monitoringu przy ul. (...) wiat 14 wraz z płytką CD zawierającą ten zapis, zeznania pokrzywdzonego D. Ż. (1) oraz opinię z przeprowadzonych badań daktyloskopijnych. Jako podstawy ustaleń w tym zakresie Sąd nie wskazuje natomiast analizy kryminalnej logowań telefonu oskarżonego do stacji (...) oraz zeznań będącego autorem tejże analizy funkcjonariusza Policji M. Z. (1).

Sąd I instancji przyjął jedynie, że sprawozdanie ze sporządzonej analizy, poparte zeznaniami pokrzywdzonego, D. S. i funkcjonariusza Policji M. Z. (1) podważa wersję, że krytycznego dnia D. T. znajdował się w pobliżu miejsc, w których przebywał pokrzywdzony (k. 630v). Ustalił bowiem, że do godz. 18:48 telefon oskarżonego nie logował się na terenie osiedla (...) w B., w czasie, gdy przebywał tam przebywał pokrzywdzony i który już wcześniej około godz. 17:00 opuścił to osiedle K. 16). Jak wynika ze sporządzonego sprawozdania oskarżony w pobliżu tego osiedla na ul. (...) logował się dopiero o godz. 18:48 (k. 472v). Sąd Okręgowy na poparcie tej tezy wskazał również na znaczne odległości dzielące miejsca w których przebywał pokrzywdzony od tych miejsc, gdzie miał wg. złożonych wyjaśnień przebywać oskarżony. Brak jest więc podstaw do kwestionowania tych ustaleń, które są logiczne, przekonujące i zgodne we wskazaniach doświadczenia życiowego.

Świadek M. Z. (2), wyjaśnił również co oznacza brak logowań telefonu w dniu zdarzenia po godz. 20:26. Mianowicie wskazał, że brak logowania telefonu oznacza,

że w tym czasie był wyłączony albo nie wykonywał połączeń (k 495). Podał jednocześnie, że odebranie po godz.20:26 przez telefon oskarżonego kilkudziesięciu transmisji danych oznacza, że telefon w tym czasie mógł być włączony (k. 494v). Jeśli nawet przyjąć, że brak logowań telefonu oskarżonego wynikał z tego, że w tym czasie nie wykonywał połączeń, co sugerują obrońcy, to okoliczność ta również nie wyklucza sprawstwa oskarżonego. Podkreślić należy, że po powrocie z Wielkiej Brytanii, pokrzywdzony wypożyczył przedmiotowy pojazd w W. i na terenie B. znajdował się on przez bardzo krótki okres, z czego przez znaczny okres znajdował się na podziemnym parkingu.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił również zeznania pokrzywdzonego D. Ż. (2) z rozprawy zasadnie odmawiając wiary tym zeznaniom w części, w której wykluczył on możliwość udziału D. T. w dokonanym rozboju. Zasadnie przyjął, że najbardziej wiarygodne są jego zeznania złożone bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy to jednoznacznie stwierdził, że nie będzie w stanie rozpoznać sprawców, jednak złożył wówczas wniosek o ich ściganie (k. 17). Zauważył również jak ewoluowała jego postawa w procesie. Zasadnie też przyjął na jego postawę w dalszej fazie procesu miały wpływ osoby trzecie. Pod ich wpływem pokrzywdzony nie tylko przyjechał na rozprawę z Wielkiej Brytanii bez wezwania i podczas złożonych zeznań twierdził, że oskarżony nie jest jednym ze sprawców, ale też oświadczył, że nie chce ścigać sprawców rozboju dokonanego na jego osobie i nie żąda od sprawców odszkodowania (k. 433). Co więcej

wycofał też wniosek o udział w procesie w charakterze oskarżyciela posiłkowego (k. 421). O braku wiarygodności pokrzywdzonego w części negującej udział oskarżonego w przestępstwie oprócz wskazanej powyższej chronologii zdarzeń świadczy również znaczny upływ czasu od zdarzenia oraz zapis z monitoringu, który jak słusznie zauważył Sąd I instancji, przeczy możliwości tak jednoznacznego wykluczenia oskarżonego jako jednego ze sprawców. Zważyć należy przecież fakt, że sprawcy byli zamaskowani, zaś całe zdarzenie miało dynamiczny charakter.

Trafnie też skonkludował, że takie zachowanie pokrzywdzonego wskazuje, że pokrzywdzony może znać sprawców lub ich zleceniodawców i w ten sposób starał się pomóc oskarżonemu uniknąć odpowiedzialności karnej za popełniony rozbój.

Jednak inne wskazane w zaskarżonym orzeczeniu dowody, a w szczególności zabezpieczone na pojeździe pokrzywdzonego ślady daktyloskopijne należące do oskarżonego jednoznacznie wskazują, że oskarżony był jednym ze współsprawców tego przestępstwa. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, w zaistniałych okolicznościach należy wykluczyć przypadkowe dotknięcie pojazdu pokrzywdzonego w innym miejscu i czasie. Zapis z monitoringu parkingu, gdzie doszło do zdarzenia jednoznacznie wskazuje, że przynajmniej dwóch napastników goniących pokrzywdzonego opierało się o karoserię tego pojazdu gołymi dłońmi w miejscu, gdzie ujawniono odciski dłoni i palców oskarżonego. Co więcej, ślady zostały zabezpieczone na tylnej lewej

bocznej szybie pojazdu i w jej okolicach (k. 11, 209). Analiza zapisu z monitoringu wskazuje, że o godz. 22:36:28, o te miejsca gołymi dłońmi opierali się sprawcy podczas ataku na pokrzywdzonego. W tych też miejscach zabezpieczono odciski palców i lewej dłoni należące do oskarżonego. Okoliczność, że ślady pozostawiono w tak wielu miejscach i są to nie tylko odciski palców, ale również dłoni, przeczy również tezie o przypadkowym dotknięciu pojazdu (k.11, 207). Przypadkowe „otarcie się o ten samochód” nie pozostawia za sobą tego rodzaju tak licznych śladów.

Już chociażby te dwa dowody we wzajemnym powiązaniu tworzą logiczny ciąg zdarzeń i w sposób jednoznaczny wskazują na sprawstwo oskarżonego. W tym stanie rzeczy nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońców, że żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie pozwala na zakwestionowanie wyjaśnień oskarżonego, zaś wskazane dowody stanowią jedynie poszlaki, które nie tworzą nierozzerwanego łańcucha.

Nie sposób również nie zgodzić się ze stanowiskiem Sąd I instancji, że ślady, w tym odciski palców, są lepszej jakości, gdy przechowywane są w sprzyjających warunkach. Z całą pewnością warunki w krytym podziemnym garażu są bardziej sprzyjające niż warunki na zewnątrz budynku, gdzie narażone są chociażby na niską temperaturę i opady śniegu, jak miało to miejsce w dniu zdarzenia. Są to fakty powszechnie znane chociażby z doświadczenia życiowego i nie wymagają wiedzy specjalnej. Natomiast nie ulega wątpliwości, co wynika również z doświadczenia życiowego, a

Sądowi okoliczność ta znana jest również z urzędu, że takie ślady daktyloskopijne pozostawiane przez sprawców zabezpieczane są nie tylko wewnątrz budynków, ale również na zewnątrz i w większości przypadków nadają się do identyfikacji. Dlatego też zbędne było przeprowadzanie w tym zakresie dowodu z opinii biegłego, a w konsekwencji w tym zakresie nie doszło do obrazy art. 193 § 1 k.p.k.

Znaczenia dla ustaleń w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego nie ma też okoliczność czy sprawcy śledzili pokrzywdzonego przed zdarzeniem, choć w oparciu o wyniki dokonanej analizy monitoringu takiej wersji wykluczyć nie można. Sąd w tym zakresie powołał się protokół na oględzin monitoringu przy ul. (...) wraz z płytą CD zawierającą ten zapisem (k. 69, 70-72). Wynika z niego, że sprawcy mogli poruszać się samochodem o nadwoziu sedan koloru ciemnego, którym minęli zjazd do podziemnego parkingu, skręcili w prawo i i zaparkowali na osiedlowej uliczce. Z pojazdu tego wyszedł najpierw jeden ze sprawców, który wbiegł do podziemnego parkingu, a następnie dołączyło do niego dwóch kolejnych sprawców. Z kolei po zdarzeniu z podziemnego garażu wybiegło już trzech sprawców, którzy wbiegli w uliczkę osiedlową, gdzie wcześniej wjechał ten pojazd. Przedstawiony ciąg zdarzeń wskazuje, że samochodem o nadwoziu sedan koloru ciemnego mogli poruszać się sprawcy rozboju. Zgodzić się należy ze stanowiskiem obrońcy, że nie można kategorycznie stwierdzić, że wszystkie osoby widoczne na monitoringu opuściły ten samochód o nadwoziu sedan koloru ciemnego, a następnie do

niego weszły w sytuacji, gdy pojazd zaparkowany był na niewidocznej osiedlowej uliczce. Okoliczność ta podniesiona w apelacji nie podważa jednak poczynionych w sprawie ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego w sytuacji, gdy w tym zakresie Sąd I instancji dysponował innymi dowodami. Nie ma zatem konieczności dodatkowych ustaleń w tym zakresie, w tym dotyczących nr rejestracyjnego tego pojazdu, których nie udało się ustalić.

Ustaleń tych nie podważają też zeznania A. K., a więc osoby bliskiej oskarżonemu i zainteresowanej wynikiem sprawy, zwłaszcza, że nie potwierdziła ona, aby w dniu zdarzenia oskarżony miał kontakt ze swoją córką z którą miał ustalone kontakty jedynie w środy i czwartki. Świadek wskazała, że nie pamięta, czy oskarżony miał kontakt z córką w dniu 5.02.2021 r. (k. 392). Oczywistym jest również fakt, że jako osoba bliska świadek starała się przedstawić oskarżonego w korzystnym świetle i wesprzeć prezentowaną przez niego linię obrony.

Podobnie należy ocenić zeznania D. C. dla której córka oskarżonego jest prawnuczką i nad którą czasami sprawuje opiekę. Ona również nie była w stanie potwierdzić czy oskarżony w dniu zdarzenia odbierał córkę z jej mieszkania (k. 44).

Chybiony jest też zarzut obrońców podniesiony w apelacjach co do braku motywu po stronie oskarżonego w sytuacji, gdy wskutek dokonanego rozboju sprawcy zabrali pokrzywdzonemu m.in. portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 200 zł. oraz karty bankomatowe. W tych okolicznościach motyw rabunkowy ich działań jest oczywisty.

Zastrzeżeń nie budzi też orzeczona wobec oskarżonego kara, która spełnia wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 53 k.k. i nie nosi znamion rażącej surowości.

Orzekając w tym przedmiocie Sąd Okręgowy uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, a więc zarówno okoliczności obciążające i przemawiające na korzyść oskarżonego, czemu dał też wyraz w pisemnych motywach wydanego wyroku.

Bilans tych okoliczności jest zdecydowanie niekorzystny dla oskarżonego, który działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dopuścił się zbrodni rozboju przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci maczety. Działał w sposób brutalny. Dodatkową okolicznością obciążającą są obrażenia ciała, których doznał pokrzywdzony wskutek przedmiotowego rozboju oraz uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego (k. 257).

Zgodzić się zatem należy ze stanowiskiem Sądu I instancji, że stopień winy oskarżonego i stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu, którego dopuścił się jest wysoki.

W tym stanie rzeczy, orzeczonych wobec obu oskarżonych kar pozbawienia wolności i grzywny nie można postrzegać jako rażąco surowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

Wniosek

	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonego są bezzasadne.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o winie i karze oraz o kosztach procesu.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonego są bezzasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
I.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II	O opłacie za drugą instancję rozstrzygnięto na podstawie art. 8 Ustawy a dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zaś o pozostałych kosztami procesu za postępowanie odwoławcze stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k.

7. PODPIS